

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**

Број: У-760/03

Бања Лука, 24.05.2006. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Фикрета Кршлаковића, као председника вијећа, те Јанка Нинића и Смиљане Мрше, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Здравке Чучак, у управном спору по тужби Д.Ш. из Б.Л. (у даљем тексту: тужилац), заступаног по пуномоћницима Д. и М.П., адвокатима из Б.Л., против рјешења туженог министарства број 01-372-436/02 од 09.05.2003. године, у предмету доношења рјешења које замјењује уговор о коришћењу стана, у сједници вијећа одржаној дана 24.05.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија као неоснована.

Образложење

Оспореним актом одбија се жалба тужиоца против рјешења Одјељења за комунално-стамбене послове Града Б.Л. број 05-372-193/02 од 29.10.2002. године, којим је одбијен његов захтјев за доношење рјешења које замјењује уговор о коришћењу стана у згради у Б.Л., након смрти његовог ујака М.Л., носиоца станарског права на том стану.

Благовременом тужбом тужилац оспорава законитост тога акта због погрешне примјене материјалног права, те истиче: да је неспорна чињеница да је он са својим ујаком закључио уговор о доживотном издржавању и да су га обе стране извршавале „у складу са својим могућностима“; да су оба напустили територију Републике Српске током ратних дешавања на овим просторима; да му отуда припада право да настави коришћење те стамбене јединице по законским одредбама које су биле на снази у вријеме закључења поменутог уговора. Предлаже да се тај акт поништи и предметна управна ствар ријеши у пуној риздикцији.

Тужена страна предлаже да се тужба одбије.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), затим приједлог тужене стране и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Из списка предмета произилази да је тужилац захтјев у овој управној ствари поднио напред наведеном првостепеном органу дана 12.02.2002. године и да је тај орган, након проведеног поступка и изведених доказа, утврдио да он (тужилац) није био члан породичног домаћинства сада пок. М.Л., јер да је изостала њихова економска заједница у истом стану више од 5 година. С друге стране, одлучујући по жалби тужиоца против првостепеног рјешења, тужена страна закључује да је захтјев неоснован из разлога што је смрт носиоца станарског права на спорном стану, М.Л., услиједила дана 11.10.1999. године - у вријеме важења Закона о измјенама и допунама Закона о стамбеним односима ("Службени гласник Републике Српске", 19/93), јер да по одредбама члана 2. тога Закона није било могуће стећи статус члана породичног домаћинства носиоца станарског права по основу уговора о доживотном издржавању. Ради се о правном становишту, које је имао и овај суд, а које је потврђено и неким одлукама Уставног суда Босне и Херцеговине као нпр. Одлуком број У 1/02 од 26. септембра 2003. године ("Службени гласник Републике Српске", број 22/04. Међутим, то становиште је измијењено Одлуком истог (Уставног) суда број У 160/03 од 23. јула 2004. године ("Службени гласник БиХ" број 43/04), тако да се одредбе поменутог Закона о измјенама и допунама Закона о стамбеним односима у рјешавању оваквих управних ствари – не примјењују

Међутим, овај суд налази да примјена одредаба члана 21. и 22, те члана 28. Закона о стамбеним односима, ("Службени лист СРБиХ" број 14/84, 12/87 и 36/89, те "Службени гласник Републике Српске", 19/93, 12/99 и 31/99), на којима се заснива захтјев тужиоца у овој управној ствари, подразумијева да су носилац

станарског права и члан породичног домаћинства у смислу члана 6. тога Закона, који претендује да настави коришћење стана након смрти носиоца станарског права, у вријеме смрти носиоца станарског права били корисници стана. Из списка предмета произилази неспорна чињеница да тужилац и сада пок. М.Л. то нису били, јер и сам тужилац тврди да су они стан напустили 1995, а након тога да се М.Л. налазио у избјегличком центру у П. (Хрватска), а он (тужилац), да је отишао у Њемачку, а потом у САД (у Чикаго). Према томе, ради се о избјеглим лицима, а враћање стана у посјед како носиоцу станарског права, тако и члану његовог породичног домаћинства тој категорији лица регулисано је одредбама члана 14. и 15. Закона о престанку примјене Закона о коришћењу напуштене имовине ("Службени гласник Републике Српске", број 38/98, 41/98, 12/99, 31/99, 38/99,65/01, 12/02, 39/03 и 96/03), као специјалним закона, с тим што је то подразумијевало подношење захтјева овлашћеног лица по одредбама члана 16. став 1. тога Закона (до 19.04.2000. године).

Код таквог стања ствари, овај суд налази да оспореним актом није остварен ниједан разлог из члана 10. став 1. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору одбија као неоснована на основу одредаба члана 41. став 1. и 2. тога Закона.

Записничар
Здравка Чучак

Предсједник вијећа
Фикрет Кршлаковић